

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **M. B.**, bytem XXX, zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro vnější službu**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2013, č. j. PPR-7286-11/ČJ-2013-990131,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro vnější službu ze dne 21. 5. 2013, č. j. PPR-7286-11/ČJ-2013-990131, a rozhodnutí náměstka ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie České republiky ze dne 31. 1. 2013, č. j. UOC-1081-2/2012, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

- I.
Základ sporu

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 5. 2013, č. j. PPR-7286-11/ČJ-2013-990131, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ze dne 31. 1. 2013, č. j. UOC-1081-2/2012 (dále též „rozhodnutí I. stupně“). V tomto rozhodnutí I. stupně rozhodl služební funkcionář tak, že dle § 1 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“), neposkytl ve smyslu § 101 písm. d) téhož zákona žalobci jednorázové odškodnění, které žalobce uplatnil dne 9. 11. 2012. Žalobce totiž nebyl propuštěn ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona v důsledku služebního úrazu.

Náměstek ředitele v odůvodnění rozhodnutí I. stupně poukázal na skutečnost, že žalobce byl propuštěn dle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona na základě rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ze dne 20. 9. 2012, č. 1122/2012 (dále též „rozhodnutí o propuštění“). Podkladem byl lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa ze dne 16. 8. 2012, kterým byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace „D“. Stanovená diagnóza neměla ale přímou souvislost s výkonem služby v Policii České republiky.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že závěry lékařského posudku ze dne 16. 8. 2012 byly přezkoumány a potvrzeny rozhodnutím ředitelky odboru zdravotního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 11. 9. 2012. Podle nich nevzniklo posudkově rozhodující onemocnění v souvislosti s výkonem služby. Žalovaný proto neshledal, že by skutečnosti namítané v odvolání byly důvodem ke zrušení rozhodnutí I. stupně.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou podanou dne 18. 7. 2013 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí. Předně uvádí, že rozhodnutí I. stupně obsahovalo ve výroku chybné odkazy na § 1 odst. 3 a § 101 písm. d) služebního zákona, ačkoli hmotněprávní podmínky poskytnutí jednorázového příspěvku jsou upraveny v § 105 téhož zákona. Rozhodnutí je proto v rozporu s § 181 odst. 4 služebního zákona.

Žalobce poukazuje na skutečnost, že ve zdravotním posudku ze dne 16. 8. 2012 vydaného zdravotnickým zařízením Ministerstva vnitra není žádná zmínka o souvislosti s výkonem služby. Ta je vyjádřena v posudku lékařské komise č. 2 Oblastního zdravotnického zařízení Praha. V tomto posudku je uvedeno, že úrazová diagnóza S 83,4 je v přímé souvislosti s výkonem služby v Policii České republiky. Uvedenou diagnózou je zřejmě myšlena chondromalacie česky jako následek služebního úrazu utrpěného dne 3. 3. 2010, pro kterou byl žalobce neschopen výkonu služby až do skončení služebního poměru. Z uvedeného nelze ale určit, jaká diagnóza nesouvisející s výkonem služby vedla ke stanovení zdravotní klasifikace „D“ a posléze k propuštění ze služebního poměru. Žalobce považuje diagnózu S 83,4 za základní, která měla být vzata v potaz. Existence dvou posudků s rozdílným obsahem navíc činí jakékoli rozhodnutí vydané v jejich kontextu zmatečné. Zároveň žalobce z platné právní úpravy dovozuje, že posudek, v němž je

konstatováno, že stanovená diagnóza nemá přímou souvislost s výkonem služby, nemá oporu v právních předpisech, neboť jeho zpracovatel nebyl věcně příslušný.

Žalobce dále uvádí, že jeho úraz ze dne 3. 3. 2010 byl rozhodnutím ze dne 29. 2. 2012, č. j. UOC-1079-1/2011, uznán jako služební. V důsledku tohoto úrazu byl žalobce neschopný ke službě od 3. 3. 2010 do 17. 6. 2011. V přímé souvislosti se služebním úrazem byl neschopen výkonu služby dalších více než 12 měsíců s ukončením dne 30. 8. 2012. Lékařským posudkem mu byla stanovena zdravotní klasifikace „C“ – schopen služby s omezeními. Podnět k přezkumu tohoto posudku však byl zamítnut. Diagnóza spočívala podle obsahu posudků v postižení dýchacího ústrojí. Úraz kolenního kloubu v roce 2010 byl naopak hodnocen jako stabilní. Ani v tomto rozhodnutí ale není uvedena žádná diagnóza a nelze tak identifikovat konkrétní onemocnění, o které se jedná.

Žalobce považuje postup služebního funkcionáře za chybný. Do nedávné doby nebyla odpovědnost bezpečnostního sboru za poškození žalobcova zdraví zpochybňována. O tom svědčí skutečnosti, že žalobci byla přiznána náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením, náhrada za ztrátu služebního příjmu a náhrada za bolest. Ačkoli by i po skončení pracovního poměru mělo odškodňování pokračovat, žalovaný se snaží zpochybnit souvislost skončení služebního poměru se služebním úrazem.

Podle žalobce je podkladem pro propuštění ze služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona lékařský posudek poskytovatele pracovnělékařských služeb, nikoli posudek lékařské komise. Rozhodným je proto lékařský posudek o zdravotní způsobilosti ze dne 16. 8. 2012. V tomto posudku však není uvedeno, že diagnóza, pro kterou byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace „D“, nemá přímou souvislost s výkonem služby Policie České republiky. Služební funkcionář tak postupoval v rozporu s § 180 odst. 1 služebního zákona.

Žalobce dále namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval jeho odvolacími námitkami. Odmítl námitku týkající se nedostatku výroku rozhodnutí I. stupně. Z vyjádření žalovaného není zřejmé, jaké doplnil podklady ve vztahu k přezkumu rozhodnutí I. stupně. Žalovaný rovněž nezjistil, že rozhodnutí I. stupně vychází z posudku, který je určen ke zjištění zdravotní způsobilosti k výkonu služby, nikoli ke konstatování příčinné souvislosti úrazu s výkonem služby. Pro účely propuštění není významné, jestli posudek obsahuje hodnocení souvislosti s výkonem služby, významné je pouze zákonem vyžadované posouzení způsobilosti k výkonu služby. Žalobce proto navrhuje, aby soud rozhodnutí obou stupňů zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Ve vyjádření ze dne 5. 9. 2013, č. j. PPR-7286-13/ČJ-2013-990131, žalovaný uvádí, že veškeré žalobní námitky žalobce směřují proti rozhodnutí o propuštění, nikoli proti rozhodnutí o zamítnutí jednorázového odškodnění. Řízení o propuštění ze služebního poměru a řízení o poskytnutí odškodnění jsou dvě samostatná řízení, ačkoli spolu souvisí. Odškodnění se poskytuje dle § 105 odst. 1 služebního zákona pouze při skončení služebního poměru dle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. V žalobcově případě skončil služební poměr dne 24. 9. 2012 doručením rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby

Policie České republiky ze dne 20. 9. 2012, č. 1122/2012. Z posudku Lékařské komise č. 2 oblastního zdravotnického zařízení Praha vyplývá, že stanovená diagnóza klasifikace „D“ nemá přímou souvislost s výkonem služby Policie České republiky. Žalovaný dodává, že není oprávněn posuzovat příčinu zdravotní klasifikace, která je výsledkem odborných lékařských metod. Ani případná znalost důvodu zdravotní klasifikace nemůže na nepřiznání jednorázového odškodnění nic změnit. Žalobce nepochyboval o závěrech rozhodnutí ze dne 11. 9. 2012, č. j. OZZ-62/ÚLK-2012, kterým byl napadený lékařský posudek ze dne 16. 8. 2012 potvrzen. Jelikož žalobce nebyl propuštěn z důvodu služebního úrazu nebo nemoci z povolání, nemohl služební funkcionář odškodnění poskytnout. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

V replce ze dne 3. 10. 2013 žalobce uvádí, že žalovaný ve vyjádření pouze opakuje své stanovisko zaujaté již v napadeném rozhodnutí, přičemž vyjádření neobsahuje žádné nové důkazy o správnosti jeho rozhodnutí.

V přípisu ze dne 10. 6. 2015 doplnil žalobce lékařské zprávy, které měly dokládat, že diagnóza nosní polypomy není kontraindikací k výkonu práce policisty. Skutečným důvodem, pro nějž byla stanovena klasifikace „D“, tak byla chondromalacie česky jako následek služebního úrazu ze dne 3. 3. 2010.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, protože shledal v rozhodnutí správních orgánů zásadní vady, které zakládají nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Soud rovněž shledal, že skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, nemá oporu ve správním spisu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

Žaloba je důvodná.

Podle § 105 odst. 1 služebního zákona „[j]ednorázové odškodnění ve výši 230 000 Kč se poskytne příslušníkovi, jehož služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání“.

Podle § 181 odst. 2 písm. a) až e) služebního zákona „[r]ozhodnutí musí být v souladu s právními předpisy, být vydáno příslušným služebním funkcionářem, být dostatečně obsahově určité, obsahovat předepsané náležitosti a mít vždy písemnou formu“.

Podle § 181 odst. 5 služebního zákona „[v] odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl

veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádá s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže služební funkcionář vyhoví žádosti účastníka v plném rozsahu“.

Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).

Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročť není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22).

Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

Ačkoli s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47), soud v rozhodnutích obou stupňů shledal závažné deficity týkající se jejich odůvodnění.

V rozhodnutí náměstka ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ze dne 31. 1. 2013, č. j. UOC-1081-2/2012, je pouze uvedeno, že žalobce podal dne 9. 11. 2012 žádost o jednorázové odškodnění, které nemohlo být podle příslušných ustanovení vyhověno. Předmětný lékařský posudek ze dne 16. 12. 2012 totiž uváděl, že žalobcova zdravotní klasifikace „D“ neměla přímou souvislost s výkonem služby v Policii České republiky.

Odvoláním ze dne 22. 2. 2012 napadl žalobce rozhodnutí I. stupně především z těchto důvodů:

- pro porušení § 181 odst. 4 služebního zákona, jelikož výrok rozhodnutí I. stupně neobsahoval odkaz na správná ustanovení;
- napadal posudky, které byly podkladem rozhodnutí, zejména poukazoval na rozdíl mezi zdravotní způsobilostí k výkonu služby a zdravotní způsobilostí k výkonu služebního místa;
- poukazoval na druhý posudek, který byl vydán rovněž 16. 8. 2012, a na nejasný vztah mezi dvěma vydanými posudky;
- namítal, že diagnóza byla stanovena zmatečně, protože nebyla zjevná příčina, která vedla ke stanovení klasifikace „D“;
- poukazoval na neurčitost rozhodnutí o přezkumu posudku, který podnětem napadl;
- namítal, že dýchací potíže nikdy nebyly důvodem pro vystavení potvrzení o dočasné neschopnosti k výkonu služby;
- poukazoval na možnost podjatosti při hodnocení jeho způsobilosti k výkonu služby a účelovost postupu služebního funkcionáře;
- považoval za rozhodující lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního boru k výkonu služebního místa ze dne 16. 8. 2012, nikoli posudek Lékařské komise č. 2 oblastního zdravotnického zařízení Praha ze dne 16. 8. 2012.

V napadeném rozhodnutí žalovaný prakticky jen uvedl, že lékařský posudek byl přezkoumán a potvrzen rozhodnutím ze dne 11. 9. 2012, a proto na jeho závěrech setrval. Chybu ve výroku rozhodnutí I. stupně nepovažoval za zásadní a další námitky vyhodnotil tak, že se vztahují k předcházejícímu řízení o propuštění odvolatele ze služebního poměru.

Soud poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí obou stupňů jsou ve zjevném rozporu s § 181 odst. 2 písm. c) a d) a odst. 5 služebního zákona. Správní rozhodnutí je individuálním právním aktem, jehož obsahové a formální náležitosti jsou ve věcech služebního poměru závazně definovány v § 181 služebního zákona. Musí z něj být především patrné, jak bylo rozhodnuto, na základě jakých skutečností a proč (srov. § 181 odst. 5 služebního zákona). Musí být srozumitelné a přesvědčivé samo o sobě, nikoli pouze v kontextu správního spisu. Soudní přezkum správních rozhodnutí se realizuje totiž skrze jejich odůvodnění, nikoli prostřednictvím obsahu správního spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53).

Soud uvádí, že z žádného z napadených rozhodnutí vůbec není zjevné, co bylo předmětem řízení, tedy o jakém konkrétním úrazu žalobce bylo rozhodováno, kdy se stal, v čem spočíval a jak byl hodnocen. Nelze si tedy učinit žádný úsudek ohledně aplikace § 105 odst. 1 služebního zákona. Pro přiznání jednorázového odškodnění musí být současně (*kumulativně*) splněny podle uvedeného ustanovení 2 podmínky:

1. příslušníku musí skončit služební poměr dle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona, tedy příslušník musí být propuštěn z toho důvodu, že podle lékařského posudku poskytovatele pracovnělékařských služeb dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím,
2. a služební poměr musí skončit v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání.

Jinými slovy, pro přiznání jednorázového odškodnění musí být příslušník propuštěn v důsledku zhoršení nebo poškození jeho zdravotního stavu, které mu brání v dalším výkonu služby a je v příčinné souvislosti s výkonem služby. Při aplikaci § 105 odst. 1 služebního poměru služební funkcionář předně zkoumá, zda existuje pravomocné rozhodnutí o skončení služebního poměru vydané dle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona, a následně se zabývá otázkou, zda měly důvody propuštění původ ve výkonu služby. Rozhodnutím o skončení služebního poměru je služební funkcionář vázán jen ve vztahu k jeho výroku, tedy skutečnosti, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016-26).

Soud shledal ze správního spisu, že žalobce byl pravomocně propuštěn dle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona rozhodnutím ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie České republiky ze dne 20. 9. 2012, č. 1122/2012, které nabylo právní moci dne 10. 10. 2012. V tomto rozhodnutí uvedl služební funkcionář pouze následující odůvodnění: *„Podle lékařského posudku o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služebního místa ze dne 16. 8. 2012 (dále jen ‚posudek‘) byla jmenovanému stanovena zdravotní klasifikace ‚D‘ - pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby. Proti tomuto posudku podal jmenovaný dne 30. 8. 2012 v zákonné lhůtě 10 pracovních dní odvolání. Dne 11. 9. 2012 odvolací komise zamítla návrh na přezkoumání lékařského posudku a napadený posudek potvrdila. Dne 14. 9. 2012 bylo jmenovanému doručeno rozhodnutí odvolací komise, a tedy tímto dnem nabývá právní moci posudek. Na základě těchto skutečností, jsem rozhodl o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, jak je uvedeno ve výrokové části.“*

Soud konstatuje, že z daného odůvodnění vůbec není patrné, z jakého konkrétního důvodu – úrazu nebo nemoci – byl žalobce propuštěn, pročez takové rozhodnutí, mimo jeho závazný výrok, že byl žalobce propuštěn, není příliš nápomocné při aplikaci § 105 odst. 1 služebního zákona. Služební funkcionář byl proto v nyní posuzovaném případě povinen přesvědčivě odůvodnit, zda a případně jak byly naplněny podmínky citovaného ustanovení. Navíc ale musel ozřejmit i důvody pozbytí zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby, jelikož jsou základem pro rozhodování o jednorázovém odškodnění a v rozhodnutí o propuštění nebyly uvedeny.

Soud pro úplnost dodává, že dle přílohy 1 oddílu I odst. 1 vyhlášky č. 393/2006 Sb., o zdravotní způsobilosti, klasifikační značka „D“ vyjadřuje u příslušníka *zdravotní nezpůsobilost pro výkon služby na služebním místě nebo dlouhodobou zdravotní nezpůsobilost pro výkon služby*. Daná klasifikace obsahuje v sobě dvě varianty posouzení zdravotního stavu: buď je určitý příslušník nezpůsobilý pro výkon služby na konkrétním místě, nebo je nezpůsobilý pro výkon služby vůbec (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 4 As 150/2016-28). Klasifikace ale neobsahuje sama o sobě hodnocení, zda zdravotní nezpůsobilost příslušníka má původ ve výkonu služby či nikoli. Při aplikaci § 105 odst. 1 služebního zákona proto nestačí prostý odkaz na klasifikaci, ale služební funkcionář se musí řádně vypořádat i s otázkou, zda důvody zdravotní nezpůsobilosti mají původ ve výkonu služby.

Soud dále návazně konstatuje, že správní orgány při rozhodování dle § 105 odst. 1 služebního zákona chybně převzaly závěry lékařských posudků z předcházejícího řízení o propuštění ze služebního poměru, aniž by je hodnotily jako jakýkoli jiný podklad rozhodnutí. Není účelem, aby správní rozhodnutí obsahovala doslovný přepis veškerých podkladů. Je ale nutnou podmínkou, aby byly relevantní podklady uvedené v takové míře a rozsahu, v níž jsou potřeba jako základ pro rozhodování ve věci. V posuzovaném případě bylo zcela na místě, aby správní orgány neodkázaly toliko na závěry lékařských posudků, ale důležitá skutková zjištění posudků i závěry lékařů či komisí vtělily do odůvodnění.

Soud sice kvituje závěr správních orgánů, že nemohly nahradit odborný lékařský názor vyjádřených v lékařských posudcích svou úvahou, jejich povinností bylo ale lékařské posudky zhodnotit s ohledem na jejich jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Jinými slovy, posudek je odborným závěrem, o němž si správní orgán, resp. soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám, nicméně i takový závěr soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s. Posudek proto musí být především odůvodněn v rozsahu a kvalitě obdobné jako u znaleckých posudků, musí splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti a vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností uváděnými vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35, č. 2916/2013 Sb. NSS).

Zcela shodné požadavky platí ohledně hodnocení lékařských posudků i pro správní orgány. Pokud převzaly závěry těchto posudků automaticky, dopustily se nepřipustné myšlenkové zkratky, která je v rozporu s požadavkem na hodnocení podkladů (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 146/2016). Zhodnocení jednotlivých posudků bylo v posuzovaném případě o to podstatnější, protože předmětem sporu je otázka, z jakých důvodů byl žalobci ukončen služební poměr a stalo-li se tak v důsledku služebního úrazu. Správní orgány se ani nezabývaly vztahem dvou různých posudků, na jejichž existenci žalobce poukazoval a jejichž vztah nebyl v předchozím řízení o propuštění vůbec objasňován.

Soud uvádí, že vytčená pochybení nezhojil ani žalovaný, který v rozporu s § 190 odst. 7 služebního zákona v napadeném rozhodnutí nevypořádal řadu žalobcových námitek. Odůvodnění rozhodnutí by nebylo třeba jen v tom případě, pokud by žádosti žalobce bylo vyhověno v plném rozsahu (§ 181 odst. 5 služebního zákona). Není tak jasné, z jakých konkrétních důvodů byl žalobcův zdravotní stav klasifikován značkou „D“ a co bylo důvodem ukončení služebního poměru. Žalovaný se nezabýval vznesenou námitkou podjatosti. Nakonec byla opomenuta i žalobcova námitka, že správní orgány vycházely z chybného posudku. Správní soudy přitom opakovaně judikují, že je zcela nedostatečné, pokud správní orgán pouze odkáže na podklady a příslušná zákonná ustanovení, aniž by uvedl jakoukoli skutkovou a právní úvahu, včetně hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS).

Pokud žalovaný tvrdí, že veškeré žalobní námitky směřují proti rozhodnutí o propuštění, nikoli proti rozhodnutí o zamítnutí jednorázového odškodnění, soud konstatuje, že správní orgány byly s ohledem na § 105 odst. 1 služebního zákona povinny

se řádně vypořádat i se závěry rozhodnutí o propuštění. Právě skutková otázka, zda byl žalobce popuštěn dle § 42 odst. 1 písm. h) služebního zákona v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání, je totiž pro nyní posuzovaný případ kruciólní. Nadto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 As 146/2016-26, je pro řízení podle § 105 odst. 1 služebního zákona závazný jen výrok rozhodnutí o propuštění dle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona, tedy výklad žalovaného by vedl k tomu, že důvody ztráty zdravotní způsobilosti by v nyní posuzovaném případě nemohl žalobce rozporovat v řízení o propuštění ze služebního poměru, jelikož opravnými prostředky ani žalobou ve správním soudnictví nelze napadat odůvodnění rozhodnutí, s jehož výrokem jinak žalobce souhlasí. Při výkladu zastávaného žalovaným, by tak ovšem žalobce nemohl činit ani v řízení o jednorázovém odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru, jelikož by žalovaný byl předchozím rozhodnutím zavázán a nebyl by příslušný jeho závěry jakkoliv přezkoumávat. Žalobci by tak byla odňata možnost se proti posouzení důvodů ztráty zdravotní způsobilosti ze strany služebního funkcionáře jakkoliv bránit.

Otázku důvodu ztráty zdravotní způsobilosti tedy s ohledem na vše výše uvedené musí žalovaný v souzené věci věcně zkoumat v řízení o jednorázovém odškodnění podle § 105 zákona o služebním poměru. V tomto směru musí být dán žalobci prostor k uplatnění jeho procesních práv.

Soud dále shledal, že podklady, ze kterých služební funkcionáři vycházeli, jsou nedostatečné. Posudek lékařské komise č. 2 Oblastního zdravotnického zařízení Praha ze dne 16. 8. 2012 obsahuje pouze sdělení, že „[...] *úrazová diagnosa, st. zn. dle MKN S 83.4 [je] v přímé souvislosti s výkonem služby Policie ČR. Diagnosa pro kterou byla stanovena zdrav. klasifikace ‚D‘ nemá přímou souvislost s výkonem služby v Policii ČR. Vznik nemoci dle předložené zdravotnické dokumentace není v souvislosti s použitím alkoholu nebo užitím jiné návykové látky*“. Soud konstatuje, že takový posudek je zcela nepřezkoumatelný a v rozporu s výše uvedenými kritérii. Předně v něm chybí rekapitulace zdravotní dokumentace, ze které lékařská komise vycházela. Závěry posudkové komise nejsou hodnotitelné a posudek přirozeně postrádá na přesvědčivosti. Úkolem služebních funkcionářů bylo zajistit takový posudek, který by byl způsobilým podkladem pro jejich rozhodování ve smyslu § 105 odst. 1 služebního zákona.

Za popsané situace, kdy správní orgány vycházely ze zcela nezpůsobilých podkladů a jejich rozhodnutí postrádají přezkoumatelné odůvodnění, proč rozhodly o žalobcově žádosti negativně, se soud nemohl zabývat věcnými námitkami žaloby (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2003, č. j. 7 A 38/2001-37, č. 127/2004 Sb. NSS; ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS; ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, č. 359/2004 Sb. NSS). Není totiž možné, aby správní soud, kterému přísluší přezkum správních rozhodnutí, nahrazoval činnost správních orgánů.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil, protože skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, nemá oporu ve správním

spisu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a také proto, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Soud zrušil z důvodu hospodárnosti řízení i rozhodnutí I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), protože již v řízení na prvním stupni existovaly závažné vady a v dalším řízení bude nutné před vydáním rozhodnutí zásadním způsobem doplnit podklady. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž budou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Především obstarají způsobilé podklady pro své rozhodování a učiní je součástí spisu. Při rozhodování posoudí veškeré relevantní podklady, vypořádají případné námitky žalobce a uvedou úvahy, kterými byly vedeny při rozhodování.

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci do rukou jeho zástupce na nákladech řízení 11 228 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem, jež náleží za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku odpovídající této dani. Soud naopak nepřiznal náhradu nákladů řízení za repliku žalobce ze dne 3. 10. 2013, protože neobsahovala pro řízení žádné relevantní skutečnosti, tedy nejednalo se ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. o důvodně vynaložené náklady.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. září 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.